

Szilajnak, Szilaj avagy szépreményű terveim

Amíg nem estem bele ilyen csávába, élt bennem a remény, hogy valamikor híres ember leszek, de most a Szilaj Speciális Gyermekotthonnal kelepcébe kerültem. Pedig milyen gyönyörű terveim voltak, ha elgondolom! De nem akarom most elmondani minden régi tervem, hiszen úgyse érek rá velük foglalkozni, meg minek keverném össze a mai napot a tegnappal. Van nekem így is elég bajom, alig győzőm elmondani.

BÉBÉBÉ a becsületes nevem, 13 telet és nyarat, na meg persze őszt és tavaszt éltem meg. Mielőtt bárki bármi rosszat is gondolna rólam, le kell szögezmem, : Én mindig is jó szándékú gyerek voltam, csak mire a szándékom végére értem, rossz lett.

“Anyám az ég szerelmére kért, hogy javuljak meg jószántamból, vagy ha nem, hát így is, úgy is elvisz engem az ördög. Mondtam anyámnak, hogy amint lehet, rögtön megjavulok. De hát faluhelyen ez se megy olyan gyorsan.” Így kerültem a Szilaj Speciális Gyermekotthonba.

Először is mikor idegyöttem a gyermekotthonba, az első naptól tanulnom kellett. Annyit kellett tanulnom, délelőtt az iskolába, délután a felkészítő foglalkozásokon, hogy azt gondoltam attól a sok tudománytól már a fejem is kétszeresére nő. Már magam is azon csodálkoztam, hogyan van az, hogy még eccer se szöktem el.

Nem érdekelt engem a sok tudomány, hiszen mit kezdtem vóna a piramisokkal, meg mindenféle hadtudománnyal, de még a foci sem kötött le. Így e nígyszemköztiben árurom csak el, a Halálos iramban tud a beszélő doboz elé ragasztani. Már egész apró pulya koromban is ámulva bámultam az utcán gördülő kocsikat, s csudás kép festődött elém, mikor ráesett a gázpedálra a lábuk. Lelki szemeim előtt meg-megvillant a kép, ahogy fessen ülök kocsimban, s repesztek végig az utakon. Vágyamat fel-le tartó sétáim alatt hangos brummogással kísérve próbáltam rávezetni az engem körbevevő felnőtteket, életem új céljára. Audi nénivel sokat beszélgettem erről, aki hosszas hallgatás után elmagyarázta, hogy a vezetéshez több kell, meg kell ismerni, mi mozgatja a csodás járgányokat. Eképpen gyűttem arra a döntésre, hogy szerelő leszek. Mondom magamba: nagy kihívás elé állított engem az élet eddig is, egy újabbtól én- BÉBÉBÉ- csak nem csinállok hátraarcot. Akkor én már akartam mindent, kocsikat szerelni, de amúgy komolyan, nem játékból, olajos kézzel tapickolni, egyszónak is száz a vége: hírös szerelő akartam lenni. Kezdték engem komolyan

venni, mindennek tanúbizonyságául el is vittek egy műhelybe. Hát a mennyország lehet így csodálatos, még a hátam is megborsókázott. Az olaj, a gumi szaga, mint a legédesebb fánk illata ivódott az orrlíkomba. Az aknán épp a kedvemrevaló autó ücsörgött, mely körül Ékszíz bácsi tüsténkedett. Ékszíz bácsi és segédje Szelep bácsi körbevezettek a műhelyben...Uram, Teremtőm ennyi csuda még a kalendáriumban sincsen. Nyomban le is tettem nagyeskümet, hallják kicsik és nagyok, míg a világ világ én bizony szerelni fogok! Komoly embernek tartom magam, mondom ezt azért, mert, nehogy azt higgye valaki, hogy úgy potyára esküdöztem.

Életregényem folytatásaként tudásra kellett szert tennem. Hiszen az, hogy nekem mindegy milyen kocsi, lehet kicsi vagy nagy, de BMW jel legyen rajta, kevésnek bizonyult céloom eléréséhez. A helyi szakmunkás iskola tárt kapukkal várna, ahol megkezdődhetnek okításom végeláthatatlan napjai. Látogatásnál kapuban Audi néni hamubasült pogácsa helyett e mondattal rakta tele tarisznyámat: Még majd áldani fogsz engem, amiért ilyen jó helyre szereztetek! –Csakugyan áldom.

Néha nehéz az iskola, meg úgymond tanulni sincs kedvem, de nem vonhatom vissza a szavam, még azt gondolnák, hogy félek!

Ahogy pörgetem az időt, napról-napra vissza, látom ám, milyen nehéz lesz tisztességesen meggazdagodni.

„De ha úgy történne velem, mint a mesében, biztos gazdag ember leszek.”